

Zelenice v občini center

Komunalno podjetje Rast vzdržuje v občini Center skoraj 90.000 kvadratnih metrov zelenic. To je manj kot tretjina vseh zelenih površin v občini. Za ostale zelenice skrbijo razna podjetja in krajevne skupnosti. Za nekatere zelenice pa ne skrbi nihče.

V občini Center kot tudi v drugih ljubljanskih občinah imamo mestne in občinske zelenice. Kam zelenica sodi, določa poseben odlok — s tem pa tudi, kdo daje denar za vzdrževanje. Toda ta odlok je zastarel in včasih precej čuden. Tako so na primer vpadnice: Prešernova, Aškerčeva in Tržaška cesta mestnega pomena, trg Mladinskih delovnih brigad, kjer se stekajo, pa je občinski. Tudi trg Herojev z grobnico narodnih herojev je občinski, medtem ko je Leninov park (za Ajdovščino) mestni. V Rastu menijo, da bi ustrežnejša kategorizacija zelenic pripomogla k učinkovitejšemu vzdrževanju.

Občina Center je letos namenila za vzdrževanje zelenic 480.000 dinarjev. Zal porabi Rast precej tega denarja za popravila koškov za odpadke, za barvanje klopi in podobno, kar ne bi bilo potrebno, če bi imeli občani kulturnejši odnos do zelenic. Tako so na primer morali pred kratkim že drugi prekopati bližnjico, ki si jo ljudje vedno znova naredijo čez zelenico pred spomenikom Borisu Kidriču. Z denarjem, ki jim ga daje občina, morajo popravljati škodo za neodgovornimi posamezniki, namesto da bi urejali nove zelenice.

Letos je Rast s sredstvi mestnega sveta uredil približno hektar novega parka v Tivoliju na zemljišču Mestne vrtnarije. Mestna vrtnarija umika del

svojih obratov v Hrušico. Na robu Tivolija so ostali obrati za vzdrževanje zelenic v središču mesta in prodajni prostor. Rast ima v letošnjem načrtu tudi obnovo parka Marxa in Engelsa, vendar še ni gotovo, če bodo ta načrt uresničili. Kolektor ob Dalmatinovi namreč še vedno ni končan. Če bodo graditelji umaknili cevi in prihodnje leto opravili svoje delo, ne da bi poškodovali novourejeno zelenico, bo Rast začel z delom, sicer pa bodo počakali, da bo kolektor končan.

Razen omenjenih 90.000 kvadratnih metrov zelenic, za katere skrbi Rast, je v občini Center še 209.000 kvadratnih metrov zelenih površin. Te zelenice sodijo k blokom, šolam, vrtcem, zdravstvenim ustanovam. Nekatere izmed njih urejajo hišni sveti — na primer zelenice na Vodmatu — nekatere pa urejajo krajevne skupnosti in druge organizacije. Žal je v občini tudi precej zelenih površin, ki jih ne vzdržuje nihče.

Svet krajevne skupnosti »Stari Vodmat« je razpravljal o reformi stanovanjskega gospodarstva

Kljub neugodnemu času, v času letnih dopustov, je svet krajevne skupnosti »Stari Vodmat« na dveh sejah razpravljalo o osnutku odloka o ustanovitvi samoupravnih stanovanjske skupnosti in osnutku zakona o stanovanjskih razmerjih. Glede na to, da so to zelo aktualne in zanimive teme, so bile seje razširjene.

Diskusija je bila posebno po prvem predlogu plodna in kritična. Sprejetih je bilo kar precej pripomb. Sestavljalcu je bilo priporočeno, da vsebinsko izdela novo besedilo osnutka akta o ustanovitvi skupnosti. Organizacijska vprašanja naj bi bila pa prepuščena statutu.

Razprava o osnutku zakona o stanovanjskih razmerjih ni doživela toliko pripomb. Bili so pa predlogi za dopolnitev 40. 39., 50. in 125. člena osnutka zakona.

L. K.

Uspehi in težave strelcev

Strelniška družina Ljubljanske banke je postala najbolj številno društvo v naši delovni organizaciji. Čeprav je bila ustanovljena šele pred enim letom, je njena dejavnost precej vidna tudi že v merilu področja mesta Ljubljane.

Potreba po ustanovitvi strelniške družine v banki se je pokazala v okviru splošne aktivizacije članov kolektiva iz vrst rezervnega kadra JLA, ki jim prisotnost v pripravah splošnega ljudskega odpora narekuje potrebo, da stalno ohranjajo svojo kondicijo in večino v streljanju. Ob ustanovitvi je imela družina 26 članov; danes pa se je število sodelujočih povečalo na 72 bančnih delavcev, od tega je 64 moških in 8 žensk. Priznati moramo, da množičnost glede na število članstva ni dosegla niti 7%, še bolj neugoden je odziv mladine, čeprav bo le-ta nosila glavno breme v morebitnem splošnem ljudskem odporu.

Družina je še skromno preoblikovana s strelniškim orožjem. Težave so z nakupom kvalitetnih pušk, zlasti zračnih, ker jih domače tovarne več ne izdelujejo. Puške smo kupili iz sredstev, ki nam jih je odobrila sindikalna podružnica. Za večjo množičnost pa pogrešamo še pištole.

Kljub začetnim težavam in skromni opremljenosti pa so naši strelci pokazali v prvem letu svojega dela zelo očitne uspehe. Svoj prvi javni nastop so imeli naši strelci v ligaškem tekmovanju občine Ljubljana-mesto letošnjo pomlad. Med sedmimi ekipami so dosegli 3. mesto.

V proslavo dneva mladosti in v čast rojstnega dne maršala Tita je naša družina pripravila interno tekmovanje v zračnem in ognjenem tekmovanju. Šestčlanska ekipa pa se je udeležila tudi tekmovanja v nočnem bojnem streljanju. Med 64 ekipami so naši tekmovalci zasedli 32. mesto.

V organizaciji strelniške družine »Krim« so se naši tekmovalci udeležili sindikalnega tekmovanja družin mesta Ljubljane. Med enajstimi ekipami izbranih vrst večjih ljubljanskih podjetij je Ljubljanska banka dosegla 4. mesto in diplomu.

Strelniška družina Ljubljanske banke ima sedaj 21 strelcev pripravljenih za razna tekmovanja.

Nova pridobitev za malčke na Vodmatu

Ob izročitvi v upravljanje športnega igrišča Mladinskemu klubu na Vodmatu smo zapisali v tedanjem krajevnem časopisu, da je to igrišče dokončno urejeno. Že takrat so pripomnili, da vest ni točna, ker se bo urejevanje še nadaljevalo. Da je bila ta pripomba točna, nam dokazuje dejstvo, da smo konec prejšnjega meseca zopet uredili nov prostor, igrišče za naše malčke predšolčke. Postavili smo nova igrala in klopi in uredili okolico. To igrišče je sestavni del rekreacijskega centra na Vodmatu. Tu je prostor za vse generacije, od dojenčkov, predšolčkov, šolske mla-

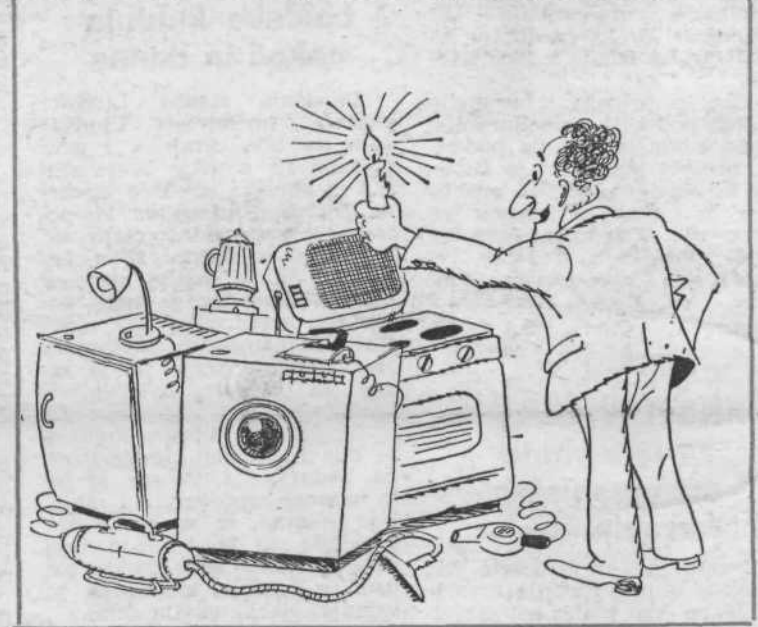
dine in mladincev športnikov. Tudi odrasle osebe in upokojenci imajo svoj prostor za počitek, srečanja in kramljanje. Prostor je posrečeno izbran, saj je izoliran od prometa in hrupa, zato ni čudno, da je tako obiskovan.

Ob tej priložnosti pa ne nameravamo ponoviti napake in napisati, da je rekreacijski center dokončno gotov, ker vemo, da mu še veliko manjka. Dobro vemo, da igrala za predšolčke, ploskev za kotkanje, igrišče za odbojko in košarko, prostor za počitek in veliko klopi, zelenja, dreves in rož, še niso dovolj. Nujno bo potrebno napeljati še vodo, postaviti tudi lopo za igrala in orodje in končno razmisliti tudi o sanitarijih.

Iz tega sledi, da nas čaka še precej nalog in skrbi. Potrebno bo še mnogo prizadevanja, pomoči in sodelovanja. Pa smo tudi optimisti, ker nam je šlo do sedaj kar po sreči. Seveda se moramo zahvaliti temu, da pri reševanju važnih vprašanj sodelujemo. Posebna zahvala gre občinski skupščini za razumevanje, otroškemu vrtcu za pomoč pri postavljanju igral za malčke, tovarni Zmaj za donatno pomoč in ne nazadnje zavzetemu mentorju mladinskega kluba.

L. KREC

Septembrsko ogledovanje premoženja

Raport dobrega občana

ELEKTRIČIČI

Torej, dragi moji! Dogovori, minilo je to poletje, da se nisem niti dobro okopal. Dežja nismo niti povohali. Vi pa ne veste, kaj pomeni to za nas hišnike. Vam je lahko, kadar se zabubite med tiste svoje papirje, meni pa je hudo. Toda zakaj bi tarnal, ko pa vendarle ni potrebe za to. Ni, strinjam se z vami, potrebe niti za prepevanje. Da, nevtralen teren je najboljši.

Torej, zavoljo dežja v naši ulici je močno zavarovalo iz kanalizacije. Posebno nam je bilo hudo, ker smo v naši ulici videli sem in tja tudi kak tuj avtomobil. Tedaj nam je bilo, da bi vzkliknili: »Ne tja prijateljček! Pri nas ni dežja že tedne in tedne. pa smrdi... Ali pa bi ga opozorili, da ni suša v Afriki, ampak tu, na naših tleh.« Toda ti tujci, ki so prevozili toliko kilometrov, jo uberejo prav h kanalizaciji, niti desno niti levo od nje, ampak naravnost k njej. Šele pozneje, ko smo stvar dobro proučili, smo ugotovili, da se revčki že toliko časa niso okopali, da zdaj že tudi sami oddajajo dišave. Vendar ne »dišijo« samo oni, ampak tudi naši trgovci. Praviijo, da so visoke cene zato, ker že tedne ni bilo dežja. Morda je to resnica. Kaj boste rekli vi, ne vemo. Kdo bi to sploh

lahko vedel? V komiteju? Kje pa! V občini? Kaj, rekli ste — v SZDL? Glej ga no, jaz pa sem vedno mislil, da se ti ljudje in te ustanove ukvarjajo z velikimi stvarmi, pa se še z drugimi, na primer s trgovino. Potem naj to izrabim in jih vprašam, ali so tudi oni ELEKTRIČIČI.

Pravite, da ne poznate nikogar s takim imenom. Niti jaz, da vam iskreno povem. V naši ulici bi morali biti sami SVEČIČI. To je zanimiv pojav. Tisti ljudje, ki le malo bero, so imeli svečo prižgano samo kakih deset sekund, oni, ki preberejo vsaj po en dnevnik, približno uro, tisti nekaj profesorjev in zdravnikov pa je imelo sveče, ljubi bog, prižgane, kakor da jim je umrl najdražji. Tako sem se, dragi tovariši, globoko zamislil. Hm, ljudje delajo, hm, sveča jim gori vso noč. Toda ljudje, kako se

to lahko zgodi! Zakaj na primer ne gori ta sveča tistim, ki so krivi, da je črna tema zavila našo ulico? Bila pa je tako črna, da bi jo lahko rezal z nožem. Sprašujem vas, zakaj jim ne gori sveča. Dragi, je pravite. Prav imate. V naši ulici živi svečar, ki je v desetih dneh kupil malega Audijskega, ker je prodal vse sveče, celo tiste, ki jih je izdelal še njegov ded. Vse za čisto zlato. Kako je ta človek povečal svojo likvidnost! Zdaj ga kličemo gospod svečar, prej pa smo mu pravili stric spokornik. Vidite, kako se stvari spreminjajo. Malo po malem, pojavi se nov gospod, drugi pa umre. Zdaj je naš svečar postal pravi gospod. Tolkó se je okrepil, da je za levi rever plašča naročil v Milanu značko, ki simbolizira svečo. In nosi jo vsem nam navkljub.

Maló sem se razgovoril. Dobro, tovariši, danes sem

mislil, da me boste vsaj nekaj vprašali, pa niste. Dajte no, vprašajte, ne bojte se. Kar želite. Ali poznam tovariša predsednika občine? Osebnó ne. Ali vem, da je tudi on vohal svečo? Castna beseda, ne vem, ljubo pa mi je, da je bil z vami. Kolikokrat sem ugasnil svečo? Vsak dan najmanj petkrat. Prvič, ko sem jo ugasnil v kuhinji, drugič, ko me je babica prosila, da ji razsvetlim pot do stranišča, ker revica ni mogla najti vžgalic, pozabila pa je, kje ji je pokojni mož pustil sveče, tretjič, ko je na moje okno potrkal dežurni miličnik in me vprašal, če je vse o. k., četrtič, ko me je žena ponoči zbudila in mi naročila, naj pogledam, če ni morda kak neznanec vtaknil svojega kljuna v naše stanovanje, in petič, ko je moj sinko z vso gotovostjo trdil, da v shrambi gori elektrika. Ali vsem kaj o sekretarju

občinskega komiteja? Nič. Vem, da je tudi on prižgal sveče in pri samem sebi, pravijo obveščeni, v cirkulaciji preklinjal mater in čas, v katerem se je rodil. Kaj me sprašujete, ali vem, da je najboljši poznavalec boja proti temi. Tega, tovariši, resnično nisem vedel, pa mi je iskreno milo, da je naš sekretar bojevnik proti temi. Torej, v njegovi sobi je gorelo najmanj 60 sveč, kajti samo tako je mogoče iz sobe pregnati temo. O predsedniku SZDL nisem slišal nič slabega. Čudno, da me sprašujete danes ravno o slabih stvareh. Pa vi, zaboga, tovariši, niste več na najboljši poti. Vprašajte me, na primer, koliko kilovatov sem prihranil zaradi pomanjkanja elektrike? Takole okoli sto. Lepo, pravite. Vprašajte me še, koliko sveč sem kupil? Tudi okoli sto. Vprašajte me nadalje, koliko sem prihranil? Takole minus sto. Je zdaj vse jasno? Če je, potem najdite krivca, da mi tisti predznak pred sto spremeni v plus, kajti vi danes zafrkavate. Krivci niso samo predsedniki in sekretarji, lahko je tudi kak minister, ne daž bog, ali celo še hujše, kak inženir. Dokler tega ne ugotovite, pa vas lepo pozdravlja vaš

hišnik VENE HORVAT